

DUPĂ ȘAPTE ANI...

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scortişoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor accompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.“ Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon“. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*.

Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vezi fi acolo?* (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aș fi eu fără tine?* (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie* (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012), *Chemarea îngerului* (*L'appel de l'ange*, 2011; Editura ALLFA, 2013), *După șapte ani...* (*7 ans après...*, 2012; Editura ALLFA, 2013) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist.“

Guillaume Musso

GUILLAUME MUSSO

DUPĂ ȘAPTE
ANI...

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

7 ANS APRÈS

Guillaume Musso

Copyright © XO Éditions 2012. All rights reserved.

DUPĂ ȘAPTE ANI...

Guillaume Musso

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSO, GUILLAUME

După șapte ani... / Guillaume Musso; trad.: Liliana

Urian. – București: ALLFA, 2013

ISBN 978-973-724-723-0

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Prima parte

Un acoperiș în Brooklyn

„Ca să mergi cu mașina
la întâmplare, trebuie să fii singur.
Când ești în doi, întotdeauna te duci undeva.“

Alfred Hitchcock, *Vertigo*

Ghemuită sub plapumă, Camille se uita din fundul patului la mierla care stătea pe pervazul ferestrei. Vântul de toamnă se auzea şuierând la geam, iar soarele se juca printre frunzele copacilor, proiectându-și razele aurii pe pereții verandei. Deși plouase toată noaptea, cerul era acum de un albastru senin care anunța o frumoasă zi de octombrie.

Culcat la piciorul patului, un golden retriever cu blana gălbuie înălța capul, adulmecând parcă ceva.

— Vino, Buck, vino, frumosule! îl invită Camille, bătând cu palma pe pernă.

Câinele nu se lăsă rugat. Dintr-un salt, ajunsese lângă stăpâna lui pentru a-și primi porția de dezmierdări matinale. Adolescenta îl alintă, mângâindu-i capul rotund și urechile lungi, apoi făcu un efort să se scoale.

„La treabă, leneșo!“

Fata se smulse cu părere de rău din așternutul cald al patului. În doi timpi și trei mișcări, își trase pe ea un trening, se încălță cu bascheții și își strânse părul blond într-un coc neglijent.

— Haide, Buck, mișcă-te, grăsanule, mergem să alergăm! strigă ea luând-o cu viteză pe scara ce ducea în salon.

Organizate în jurul unui vast spațiu central, cele trei etaje ale casei erau scăldate în lumină naturală. Elegantul *townhouse* din piatră brună aparținea familiei Larabee de trei generații.

Era un triplex cu interior modern și sobru, cu încăperi luminoase și pereți ornați cu picturi din anii 1920, semnate de Marc Chagall, Tamara de Lempicka și Georges Braque. În pofida tablourilor, decorarea minimalistă te ducea cu gândul mai mult

la reședințele din Soho și TriBeCa decât la cele din conservatorul Upper East Side.

— Tată? Ești aici? întrebă Camille intrând în bucătărie.

Își turnă un pahar cu apă rece, uitându-se în jur. Tatăl ei își luase deja micul dejun. Pe barul lăcuit, o ceașcă pe jumătate goală și un rest de covrig stăteau lângă *Wall Street Journal*, pe care Sebastian Larabee îl răsfoia în fiecare dimineață în timp ce-și bea cafeaua, și un exemplar din *Strad*¹.

Ciulind urechea, Camille auzi zgomotul dușului de la etaj. După toate aparențele, tatăl ei era încă în baie.

— Hei!

Îl atinse ușor cu palma pe Buck și închise ușa frigiderului ca să-și împiedice câinele să înhațe resturile unui pui la rotisor.

— O să mănânci mai târziu, pofticiosule!

Cu căștile pe urechi, Camille ieși din casă și o luă în sus pe stradă, cu pași mici.

Locuința familiei Larabee era situată între Madison și Park Avenue, în dreptul Străzii 74, pe o alee drăguță, mărginită de copaci. În ciuda orei matinale, cartierul era deja animat. Taxiurile și limuzinele defilau prin fața reședințelor particulare și ale imobilelor elegante. Încorsetați în uniformele lor, portarii făceau exces de zel într-un balet amețitor, strigând după taxiurile galbene, deschizând portierele și punând gențile în portbagaje.

Cu pași mărunți și grăbiți, Camille ajunse pe Fifth Avenue, apoi o luă pe Millionaire's Mile, aleea miliardarilor, pe care se înșirau, de-a lungul lui Central Park, cele mai prestigioase muzee ale orașului: Met, Guggenheim, Neue Galerie...

— Hai, frumosule, fă un efort dacă vrei să fii în formă! îi zise ea lui Buck, luând-o la fugă pentru a intra pe pista de jogging.

Când fu sigur că fiica lui plecase de acasă, Sebastian Larabee ieși din baie și se duse în camera ei pentru inspecția săptămânală. O instituise atunci când Camille ajunsese la pubertate.

Cu privirea posomorâtă și sprâncenele încruntate, Sebastian nu era în toane prea bune, fiindcă, de mai multe săptămâni, i

¹ Revistă specializată în instrumentele cu coarde. (N. a.)

se părea că fiica lui e mai secreteasă, mai puțin preocupată de lecții și de cântatul la vioară.

Sebastian cercetă încăperea din ochi: o imensă cameră de adolescentă, în nuanțe pastel, din care se degaja o atmosferă liniștitoare și poetică. La ferestre, niște draperii vapoase străluceau în lumina soarelui. Pe patul mare, niște perne colorate și o pilotă făcută grămadă. Cu un gest mașinal, Sebastian împinse pilota și se așeză pe pat.

Luă smartphone-ul care zăcea pe noptieră. Fără nicio mustrare de conștiință, introduse cele patru cifre ale parolei pe care le văzuse pe furiș într-o zi, când Camille dădea un telefon în fața lui fără să fie atentă. Aparatul se deblocă. Sebastian simți un puseu de adrenalină invadându-i corpul.

De câte ori se aventura în viața intimă a fiicei lui, se temea de ceea ce ar putea să descopere.

Până în acel moment, nu găsisese nimic și totuși continua...

Verifică ultimele apeluri făcute și primite. Cunoștea toate numerele: cele ale colegelor de la liceul St. Jean Baptiste, cel al profesoarei de vioară, cel al partenerei de tenis...

Niciun băiat. Niciun intrus. Nicio amenințare. Uf, ce ușurare!

Derulă fotografiile înregistrate recent. Nimic grav. Niște poze făcute la petrecerea de aniversare a micuței McKenzie, fata primarului, cu care Camille mergea la școală. Ca să nu-i scape nimic, dădu zoom pe sticle pentru a se asigura că nu conțineau alcool. Erau doar sticle de Coca-Cola și suc de fructe.

Trecu la e-mailuri, SMS-uri și istoricul intrărilor pe Internet și messenger. Și aici toate contactele erau cunoscute, iar conținutul conversațiilor, inofensive.

Se mai liniști puțin.

Lăsă telefonul, apoi se uită la obiectele și hârtiile de pe birou. Un laptop era la vedere, dar Sebastian nu-i dădu nicio atenție.

În urmă cu șase luni, instalase pe computerul fiicei lui un *keylogger*. Era un soft spion care îi permitea să primească un raport cu privire la site-urile accesate de Camille, precum și o retranscriere a mesajelor și conversațiilor de pe chat-uri. Bineînțeles, nimeni nu știa de acest demers. Unii l-ar fi condamnat cu siguranță, etichetându-l drept un tată abuziv. Dar lui

Sebastian nu-i păsa. Rolul lui de tată era să anticipeze și să îndepărteze potențialele pericole care o puteau pândi pe fata lui. Și, în acest caz, scopul scuza mijloacele.

Temându-se de o întoarcere neașteptată a fetei, aruncă o privire pe fereastră, apoi își reluă căutările. Ocoli capul patului, care servea drept separație între cameră și dressing. Aici, deschise metodic dulapurile, ridică fiecare maldăr de haine și strâmbă din nas în fața manechinului de lemn pe care stătea o rochie-bustieră care i se păru prea sexy pentru o puștoaică de vârsta ei.

Trase ușa culisantă a dulapului de pantofi și descoperi o pereche nouă: niște Stuart Weitzman din lac, cu tocuri înalte. Se uită cu îngrijorare la pantofii noi, simbol dureros pentru el al dorinței fiicei lui de a ieși mult prea devreme din crisalidă.

Furios, îi puse la loc pe raft, unde îi atrase atenția o elegantă pungă de cumpărături roz cu negru, pe care recunoscuseră logoul unei celebre firme de lenjerie. O deschise cu teamă și descoperi un set din satin compus dintr-un sutien decoltat și o pereche de chiloți din dantelă.

„De data asta, e prea de tot!“ izbucni el, aruncând punga în fundul dulapului. Într-un acces de furie, trânti ușa dulapului, hotărât să meargă la Camille și s-o ia la rost. Apoi, fără să știe prea bine de ce, intră în baie. Examinând în amănunt conținutul trusei de toaletă, scoase din ea o folie de comprimate. O serie de numere indica ordinea în care trebuia luată fiecare pastilă. Unul dintre cele două șiruri de capsule era deja început. Lui Sebastian începură să-i tremure mâinile. Furia i se transformă în panică: fiica lui de cincisprezece ani lua anticoncepționale.

— Haide, Buck, ne-ntoarcem acasă!

După două ture de pistă, câinele începuse să scoată limba de sete – tare s-ar mai fi bălăcit în imensa întindere de apă care se vedea dincolo de grilaj. Camille accelerează și își încheie alergarea cu un sprint. Pentru a se menține în formă, trei dimineți pe săptămână venea să alerge acolo, în Central Park, pe circuitul de doi kilometri și jumătate de pe malul lacului Reservoir.

Odată traseul terminat, își trase sufletul, cu mâinile în șolduri, apoi plecă spre Madison, croindu-și drum printre bicicliști, roleri și cărucioare de copii.

— E cineva acasă? întrebă ea deschizând ușa casei.

Fără să mai aștepte răspunsul, urcă treptele trei câte trei pentru a ajunge în camera ei.

„Trebuie să mă grăbesc, altfel o să întârzii!“ bombăni ea intrând la duș. După ce ieși din baie, se opri în fața dressingului pentru a-și alege o ținută.

„Cel mai important moment al zilei...”

Liceul ei, St. Jean Baptiste High School, era un așezământ catolic pentru fete, o școală de elită unde învățau tinerele de bani gata din New York. Era o instituție guvernată de reguli stricte, care impuneau purtarea unei uniforme: fustă plisată, blazer cu ecuson, cămașă albă, panglicuță.

O rigoare elegantă și austeră care permitea, din fericire, alegerea câtorva accesorii mai îndrăznețe. Camille își înnodă la gât o lavalieră și își întinse cu degetul pe buze un strop de ruj roșu-zmeură. Își completează înfățișarea de școlăriță *preppy*¹

¹ Abreviere de la *preparatory (school)*, termen ce definește stilul vestimentar șic al elevelor din colegiile americane private. Stilul *preppy* a fost popularizat de serialul de televiziune *Gossip Girl*.

luîndu-și geanta *it bag*¹ roz-aprins pe care o primise cadou de ziua ei.

— Bună, tată! zise ea așezându-se la masa din centrul bucătăriei.

Tatăl ei nu-i răspunse. Camille îl măsură cu privirea. Avea distincție în costumul lui închis la culoare, cu croială italienească. De altfel, chiar ea îl sfătuisese să cumpere modelul acela: o haină cu umeri lăsați și talie cambrată care cădea impecabil. Sebastian stătea nemișcat în fața ferestrei, părând îngrijorat și uitându-se în gol.

— Te simți bine, tată? se alarmă Camille. Vrei să-ți mai fac o cafea?

— Nu.

— Atâta pagubă... conchise ea pe un ton glumeț.

Un miros plăcut de pâine prăjită plutea în încăpere. Adolescenta își puse un pahar cu suc de portocale și își desfăcu șervetul din care căzu... folia de anticoncepționale.

— Poți să-mi explici ce-i cu asta? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Tu trebuie să-mi explici mie! se răsti tatăl ei.

— Mi-ai umblat prin lucruri! se înfurie ea.

— Nu schimba subiectul! Ce caută contraceptivele astea în trusa ta de toaletă?

— E viața mea intimă! protestă ea.

— N-ai viață intimă la cincisprezece ani!

— N-ai dreptul să mă spionezi!

Sebastian înaintă spre ea cu degetul arătător ridicat, amenințând-o.

— Sunt tatăl tău: am toate drepturile!

— Ia mai scutește-mă! Îmi controlezi totul: prietenii, ieșirile în oraș, e-mailul, filmele la care mă duc, cărțile pe care le citesc...

— Ascultă, te cresc singur de șapte ani și...

— Fiindcă tu ai vrut-o!

¹ Geantă foarte scumpă, creație a unui designer renumit.

Exasperat, Sebastian bătu cu pumnul în masă.

— Răspunde-mi la întrebare: cu cine te culci?

— Asta nu te privește! Nu trebuie să-ți cer ție permisiunea!
Nu e viața ta! Nu mai sunt copil!

— Ești prea tânără ca să ai relații sexuale. Ești inconștientă!
Ce vrei să faci? Să-ți distrugi viața cu doar câteva zile înainte
de concursul Ceaikovski?

— M-am săturat de vioară! Și m-am săturat și de concursul ăsta! N-o să mă mai prezint! Poftim, acum ești mulțumit?

— Păi, da! E mult mai ușor așa! În momentul de față, ar trebui să exersezi zece ore pe zi ca să ai o mică șansă de-a te face remarcată. În loc de asta, tu îți cumperi lenjerie de pițipoancă și pantofi care au costat probabil cât PIB-ul statului Burundi.

— Încetează, nu mă mai hărțui tot timpul! strigă ea.

— Atunci, nu te mai îmbrăca ca o boarfă! Parc-ai fi...
parc-ai fi maică-ta! urlă el pierzându-și complet cumpătul.

Șocată de violența vorbelor, fata contraatacă:

— Ești un ticălos bolnav la cap!

Era prea de tot. Scos din sărite, Sebastian ridică brațul și îi trase o palmă de toată frumusețea, care o dezechilibra. Taburetul pe care stătea se clătină și fata căzu jos.

Uluită, Camille se ridică și stătu câteva clipe nemișcată, încă șocată de ceea ce se întâmplase. Venindu-și în fire, își luă geanta, hotărâtă să nu mai rămână nicio secundă în prezența tatălui său. Acesta încercă s-o oprească, dar ea îl respinse și ieși val vârtej din casă, fără să mai închidă ușa în urma ei.

Automobilul cu geamuri fumurii o luă pe Lexington și ieși în Strada 73. Sebastian lăsă în jos parasolarul ca să nu fie orbit de soare. Vremea era deosebit de frumoasă în acea toamnă a anului 2012. Aflat încă sub șocul altercației cu fiica lui, Sebastian se simțea dezorientat. Era prima dată când ridica mâna asupra ei. Conștient că o umilise, regreta profund acea palmă, dar violența gestului său fusese direct proporțională cu decepția.

Gândul că fiica lui putea să aibă o viață sexuală îl devasta. Era prea devreme! Asta repunea în discuție toate planurile pe care și le făcuse pentru ea. Vioara, studiile, diferitele profesii pe care le avea în vedere: totul fusese planificat cu meticulozitate, nu mai era loc pentru altceva...

Încercând să se calmeze, trase adânc aer în piept și privi pe geam, găsind consolare în spectacolul toamnei. În acea dimineață cu vânt, trotuarele din Uper East Side erau acoperite cu frunze în culori strălucitoare. Sebastian se atașase de acel cartier aristocratic și atemporal, în care locuia înalta societate newyorkeză. În acea enclavă de confort plăcut, totul era sobru și liniștitor, ca într-o bulă ferită de tumult și agitație.

Ajunse pe Fifth Avenue și coborî spre sud, pe lângă Central Park, continuându-și reflecțiile.

Fără îndoială, era cam posesiv, dar acest lucru nu era un mod – desigur, stângaci – de a-și exprima iubirea pentru fiica lui? Poate că trebuia să încerce să găsească un echilibru între datoria lui de a o proteja și dorința ei evidentă de independență? Preț de câteva secunde își dori să creadă că lucrurile erau simple și că el avea să se schimbe. Apoi se gândi din nou la folia de pastile și toate deciziile bune se risipiră ca fumul.

De la divorț, o crescuse singur pe Camille. Era mândru că îi dăduse tot ce avea nevoie: iubire, atenție, o educație bună. Se purtase frumos cu ea și o încurajase mereu. Mereu prezent, își lua rolul în serios, implicându-se zi de zi, de la controlarea temelor până la cursurile de vioară și lecțiile de echitație.

Cu siguranță, mai făcuse greșeli, mai dăduse cu bâta în baltă, dar făcuse tot ce-i stătuse în putință. În această epocă decadentă, încercase mai ales să-i transmită niște valori. O ferise de anturaje proaste, de dispreț, cinism și mediocritate. Ani de zile, relația lor fusese una puternică și de complicitate. Camille îi povestea totul, îi cerea adeseori părerea și ținea cont de sfaturile lui. Era mândria vieții lui: o adolescentă inteligentă, perspicace și muncitoare, care strălucea la școală și avea poate în față o frumoasă carieră de violonistă. Totuși, de câteva luni, certurile dintre ei se înțetiseră și trebuia să admită că se simte din ce în ce mai incapabil s-o însoțească în această traversare periculoasă care o ducea de pe țarmurile copilăriei spre cele ale vârstei adulte.

Un taxi îl claxonă pentru a-l atenționa că semaforul se făcuse verde. Sebastian scoase un oftat lung. Nu mai înțelegea oamenii, nu mai înțelegea tinerii, nu-și mai înțelegea epoca. Totul îl exaspera și îl îngrozea. Lumea dansa pe marginea prăpastiei, pericolul era pretutindeni.

Desigur, trebuia să trăiască în pas cu timpul său, să facă față, să nu renunțe, dar nimeni nu mai credea în nimic. Reperele deveneau confuze, idealurile dispăruseră. Criză economică, criză ecologică, criză socială. Sistemul agoniza și actorii lui capitulasera: politicienii, părinții, profesorii.

Ceea ce se întâmpla cu Camille îi pune în pericol toate principiile și nu făcea decât să-i agraveze anxietatea.

Sebastian se retrăsese în sine, creându-și o lume pe măsura lui. Acum, ieșea rar din cartier și încă și mai rar din Manhattan.

Lutier celebru, îi plăcea singurătatea și se închidea din ce în ce mai des în atelierul său. Având, zile întregi, drept singură companie muzica, fasona și cizela instrumentele, modelându-le timbrul și sonoritatea pentru a face din ele niște piese unice,

de care era foarte mândru. Atelierul său avea reprezentanțe în Europa și Asia, dar el nu ajungea niciodată pe-acolo. Cât despre relațiile lui sociale, ele se reduceau la un mic cerc de cunoștințe, în principal oameni din lumea muzicii clasice sau descendenți ai unor familii burghize care locuiau în Uper East Side de mai multe decenii.

Sebastian se uită la ceasul de la mână și accelerează. În Grand Army Plaza, trecu prin fața clădirii cenușii a fostului Hotel Savoy și făcu slalom printre mașinile și caleștile cu turiști pentru a ajunge la Carnegie Hall. Își lăasă automobilul în parcare subterană din fața faimoasei săli de concert și luă ascensorul pentru a ajunge la atelier.

Firma Larabee & Son fusese fondată de bunicul lui, Andrew Larabee, la începutul anilor 1920. În timp, prăvălia modestă de la început dobândise o reputație internațională, devenind un nume respectat în domeniul confecționării și restaurării instrumentelor vechi.

De cum intră în atelier, Sebastian se relaxă. Acolo, totul nu era decât calm și liniște. Timpul părea că se oprișe în loc. Mirosurile plăcute de arțar, salcie și molid se amestecau cu cele, mai înțepătoare, de lac și dizolvant.

Îi plăcea atmosfera ciudată a aceluia artizanat din alte vremuri. În secolul al XVIII-lea, școala din Cremona dusesese arta luteriei pe culmile perfecțiunii. De atunci, tehnicile nu evoluaseră deloc. Într-o lume în perpetuă schimbare, acea stabilitate avea ceva liniștitor.

La mesele lor de lucru, lutierii și ucenicii meșteșteau la diferite instrumente. Sebastian îl salută pe Joseph, șeful de atelier, care potrivea cuiele de întins coardele la o violă.

— Au sunat cei de la Farasio în legătură cu vioara Bergonzi. Vânzarea a fost devansată cu două zile, zise el, scuturând așchiile care i se lipeau pe șorțul de piele.

— Nu se poate! O să ne fie greu să respectăm termenele, se îngrijoră Sebastian.

— Apropo de asta, ar vrea să vadă certificatul tău de autenticitate în cursul zilei de azi. Crezi că e posibil?